

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoE/136/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615205025
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3615205025.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného L., s.r.o., so sídlom X., L. č. XX, N. : XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou K. L. s.r.o., so sídlom X., R. 4, proti povinnej T. W., bytom L., B.. U. 7, o vymoženie XX,XX Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske zo dňa 26. októbra 2015, č.k. 1Er/843/2015-14 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie podľa § 104 ods. 1 O.s.p. s poukazom na § 103, § 159 ods. 3 a § 251 ods. 4 O.s.p. V odôvodnení uviedol, že návrhom zo 14.03.2015 spísaným do zápisnice súdnym exekútorom sa oprávnený domáhal vykonania exekúcie v neprospech povinného pre vymoženie sumy 99,13 eur na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 5045/07 z 02.08.2007. Súd sa oboznámil so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom a obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 3Er/1683/2008. Z pripojených uznesení vyplýva, že rovnaký oprávnený ako v tejto exekučnej veci sa domáhal proti rovnakému povinnému ako v tejto exekučnej veci vykonania exekúcie na podklade rovnakého exekučného titulu ako v tejto exekučnej veci. Uznesením č. k. 3Er/1683/2008 - 22 z 01.12.2011, právoplatným 11.07.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6CoE/106/2012 - 43 z 29.05.2012, bola exekúcia zastavená z dôvodu, že predložený rozhodcovský rozsudok bol posúdený ako nespôsobilý exekučný titul. Krajský súd v Trenčíne v obdobných veciach k otázke prekážky veci rozhodnutej v exekučnom konaní v rámci svojej rozhodovacej činnosti (porov. napr. uznesenie z 23.02.2015, č. k. 2CoE/235/2014-28) uviedol: "Exekučný poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo prekážku rozhodnutej veci, a preto je potrebné aj na exekučné konanie aplikovať § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý výslovne zakotvuje, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Pre posúdenie rozsahu tohto striktného zákazu je nevyhnutné posúdiť, čo sa rozumie rozhodnutím vo veci samej v exekučnom konaní. Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (ale aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým sa v exekučnom konaní rozhodlo o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím súdu vo veci samej." Pri skúmaní procesných podmienok súd zistil existenciu prekážky rozhodnutej veci a z tohto dôvodu musí toto exekučné konanie zastaviť. V exekučnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 3Er/1683/2008 sa rovnaký oprávnený ako v tejto exekučnej veci domáhal proti rovnakému povinnému ako v tejto exekučnej veci vykonania exekúcie na podklade rovnakého exekučného titulu ako v tejto exekučnej veci, pričom súd uznesením č. k. 3Er/1683/2008 - 22 z 01.12.2011, právoplatným 11.07.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6CoE/106/2012 - 43 z 29.05.2012, exekúciu zastavil, keďže dospel k záveru, že

exekučný titul je nevykonateľný, pretože bol vydaný na podklade neplatnej rozhodcovskej doložky. V tejto exekučnej veci má súd teda pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie opätovne skúmať rovnaký exekučný titul ako v exekučnej veci sp. zn. 3Er/1683/2008. Od ostatného rozhodnutia (uznesenia o zastavení exekúcie) nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu relevantného pre rozhodnutie. Keďže o totožnom predmete medzi tými istými účastníkmi konania súd už raz právoplatne rozhodol (uznesenie o zastavení exekúcie), tvorí toto rozhodnutie prekážku veci rozhodnutej vo vzťahu k tomuto exekučnému konaniu. Prekážka veci rozhodnutej je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, a preto súd musel exekučné konanie zastaviť. O náhrade trov exekučného konania rozhodol súd podľa § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (s použitím analógie). Rozhodovanie o tejto otázke inicioval oprávnený, ktorý si už v rámci návrhu na vykonanie exekúcie uplatnil náhradu trov exekučného konania. Keďže Exekučný poriadok neobsahuje úpravu trov exekučného konania (len trov exekúcie), vychádzajúc zo vzťahu Exekučného poriadku voči Občianskemu súdному poriadku, normatívne vyjadrenému v § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, je potrebné pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Súd podotýka, že s výnimkou § 38 ods. 3 Exekučného poriadku žiadne ustanovenie Exekučného poriadku nezakotvuje obligatórne rozhodovanie exekučného súdu o trovách exekučného konania, resp. o náhrade trov exekučného konania tak, ako tomu je v prípade trov exekúcie pri zastavení exekúcie (§ 200 ods. 2 Exekučného poriadku). Preto je rozhodovanie exekučného súdu o náhrade trov exekučného konania viazané na návrh účastníka konania s poukazom na § 251 ods. 4 v spojení s § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na uvedené, vychádzajúc z § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku mal súd za to, že oprávnený zaviniel zastavenie exekučného konania tým, že navrhol vykonať exekúciu vo veci, o ktorej už bolo skôr právoplatne rozhodnuté, a teda oprávnený by mal byť zaviazaný povinnosťou uhradiť trovy konania vzniknuté povinnému. Nakoľko si však povinný žiadne trovy konania neuplatnil a v podstate mu v tomto štádiu trovy konania preukázateľne ani nevznikli, súd rozhodol tak, že povinnému náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Uviedol, že v tejto fáze exekučného konania príslušný exekučný súd rozhoduje výlučne o podanom návrhu na vydanie poverenia, pričom prípustnými výsledkami sú buď vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo vydanie uznesenia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia. V predmetnej veci však súd prvého stupňa o návrhu na vydanie poverenia nerozhodol, ale nad rámec zverenej právomoci rozhodol napadnutým uznesením o zastavení exekúcie. Zastával názor, že danom prípade exekučný súd nesprávne aplikoval ust. 251 ods. 4, § 159 ods. 3, § 104 ods. 1 prvá veta a § 103 O.s.p., pretože v exekučnom konaní nie je možné na predchádzajúce exekučné konanie, ktoré sa skončilo uznesením o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z., aplikovať zásadu rei iudicatae. Namietal, že exekučné konanie nemá vo svojom predmete „vec“, o ktorej by sa mohlo právoplatne rozhodnúť, pretože exekučné konanie predstavuje len vykonávacie konanie, ktorého obsahom je nútený výkon už právoplatne rozhodnutej veci. Je teda zrejmé, že exekučné konanie nemá merito veci, o ktorom by sa rozhodovalo, ale predstavuje len proces, v dôsledku čoho akékoľvek skončenie exekučného konania nie je spôsobilé vytvoriť prekážku rozhodnutej veci. Zároveň poukázal na vôľu zákonodarcu, ktorý v Exekučnom poriadku úmyselne neuvádza prekážku rozhodnutej veci ako vadu konania, ktorá by bránila ďalšiemu postupu. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia prípustnosti aplikácie prekážky rozhodnutej veci v exekučnom konaní. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinná sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správne.

V predmetnej veci sa oprávnený návrhom, spísaným do zápisnice na exekútorskom úrade JUDr. G. W. dňa 14.03.2015, domáhal vykonania exekúcie proti povinnej, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom U. rozhodcovská, a.s. zo dňa XX.XX.XXXX sp. zn. SR 5045/07. Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie, keďže v predmetnom exekučnom konaní je podkladom pre vymoženie pohľadávky

oprávneného ten istý rozhodcovský rozsudok, v súvislosti s ktorým už súd vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Er/1683/2008-22 jednoznačne konštatoval, že nie je spôsobilým exekučným titulom. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že za týchto podmienok ide o prekážku rozhodnutej veci a toto exekučné konanie je potrebné zastaviť podľa § 104 ods. 1 O.s.p.

Z obsahu pripojeného rozhodnutia súdu prvého stupňa zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Er/1683/2008-22 vyplýva, že oprávnený sa na podklade vyššie uvedeného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 02.08.2007 sp. zn. SR 5045/07 domáhal vykonania exekúcie proti povinnej pre vymoženie 99,13 eur s príslušenstvom, a to na podklade návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 27.10.2007. V uvedenej exekučnej veci súd prvého stupňa predmetným uznesením zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Er/1683/2008-22 exekúciu zastavil. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.07.2012 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.05.2012, č.k. 6CoE/106/2012-43.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Odvolací súd konštatuje, že existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci je predpokladom toho, aby súd nekonal a nerozhodoval o veci, o ktorej už prv právoplatne rozhodol iný súd, prípadne iný orgán, ktorého rozhodnutím je civilný súd viazaný. Prekážka rei iudicatae sa zaraďuje do kategórie neodstrániteľných väd konania, existencia ktorých má za následok zastavenie konania bez ďalšieho (iné rozhodnutie súdu v prípade prekážky rozhodnutej veci neprichádza do úvahy). V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 103 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3406634-3406635>>, podľa ktorého kedykoľvek počas konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky konania, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). V ustanovení § 104 ods. 1 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3406637>> je ďalej zakotvené, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Z citovaných ustanovení O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=26&p=22110>> teda vyplýva, že podmienky konania, za ktorých môže súd vo veci konať, súd skúma z úradnej povinnosti a kedykoľvek za konania.

Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k porušeniu procesnej podmienky prekážky rei iudicatae dôjde vtedy, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky:

1. začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté;
2. začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi;
3. a o tej istej veci.

Z ustanovenia § 251 ods. 4 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=4793422>> je nutné vyvodit', že pre exekučné konanie platia procesné podmienky, ktoré sú v podstate totožné s podmienkami sporového (nachádzacieho) konania. Na to nadväzujú aj dôsledky nedostatku podmienok konania; ak pôjde o neodstrániteľnú podmienku exekučného konania, súd je povinný exekučné konanie zastaviť, a to práve vzhľadom na ustanovenia § 103 a § 104 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3406634-3406638>> v spojení s ust. § 251 ods. 4 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=4793422>>. Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=26&p=13010>> neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo prekážku rozhodnutej veci, je potrebné aj na exekučné konanie aplikovať ust. § 159 ods. 3 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3406821>>, ktoré výslovne zakotvuje, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Pre posúdenie rozsahu tohto striktného zákazu je nevyhnutné posúdiť, čo sa rozumie rozhodnutím vo veci samej v exekučnom konaní.

Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (ale aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým sa v exekučnom konaní rozhodlo o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím súdu vo veci samej.

Odvolačí súd po preskúmaní veci konštatuje, že pred podaním návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci, súd prvého stupňa už o totožnom nároku oprávneného, uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie a vyplývajúcom z toho istého exekučného titulu, medzi tými istými účastníkmi exekučného konania, právoplatne rozhodol, a to uznesením zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Er/1683/2008-22, ktorým exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. V uvedenej exekučnej veci dospel súd prvého stupňa k záveru, že predložený rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je právom nedovolené, resp. odporuje dobrým mravom. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.07.2012 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.05.2012, sp.zn. 6CoE/106/2012-43. Nakoľko uvedeným uznesením o zastavení exekúcie bolo právoplatne rozhodnuté o právnom nároku oprávneného, ktorý bol priznaný v exekučnom titule, pričom skutkové okolnosti vedúce k záveru o nespôsobilosti tohto exekučného titulu zostali nezmenené, ide o meritórne rozhodnutie, ktoré založilo prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd zastáva právny názor, že uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 01.12.2011, č.k. 3Er/1683/2008-22v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.05.2012, sp.zn. 6CoE/106/2012-43 založilo prekážku rei iudicatae, a teda pokiaľ v totožnej veci podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie, v takomto exekučnom konaní nemožno pokračovať, a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.